

ДОНАЛД А. УОЛХАЙМ ОЖИВЯЛАТА МУМИЯ

Превод от английски: Борис Миндов, 1993

chitanka.info

Естественоисторическият музей не беше много далеч от мястото, където живееше Северус, затова той крачеше бързо по тъмните, лъкатушни улици през тази нощ. Бе дошъл на гости в Бостън, възобновил познанствата си с учени, с които бе обменял знания през последната година; и така с тазсутрешната поща дойде писмото, което го канеше на тайна демонстрация през нощта.

Ходенето пеша не беше приятно, вече започваше да съжалява, че не бе взел някакво превозно средство. Сградите бяха стари и извисяваха тъмните си силуети над тесните улици. Само тук-там светеше; повечето светлини идеха от мъждукащи, прашни улични лампи, по направа напомнящи за миналия век. Големи нощни пеперуди и други насекоми пърхаха около тях, прибавяйки своите движещи се сенки към запустялостта, която витаеше тук.

Луната беше зад облаци, които се бяха влачили по есенното небе през целия ден и сега закриваха звездите. Нощта, която го заобикаляше, беше топла, с онова усещане за неочакван хлад, което се забелязва през есента. Северус потръпна няколко пъти, когато неочаквано зад някой мрачен ъгъл вятърът обвяваше лицето му. Той ускори крачка, оглеждайки се по-подозрително.

Бостън, най-старата част на града. Странни тухлени постройките от времето на Войната за независимост, някои дори още по-отдавна. Жилища на най-знатните семейства през последните два века. Поради неизменно напредващия прогрес и живот те бяха като изоставени на пусти брегове. Сега подслоняваха най-бедните и отритнати жители на града.

Северус най-после излезе от тесните улици и се озова на открития площад, където се намираше музеят.

Промяната го изненада. Тъмното, изпъстрено с облаци небе бе надвиснало толкова ниско, че за момент го уплаши. Бялата мраморна фасада на зданието блестеше странно в очите му. Тази сграда като че ли не беше на мястото си — прекалено нова, прекалено отскорошна, за да има право да бъде тук.

Северус пресече бързо площада и по широките каменни стъпала се изкачи до входа на сградата. Отвори веднага малката странична врата и забърза, сякаш да избяга от мисълта за пустите улици отвън.

Колко напразни бяха тези надежди в един музей! Той разбра това още в момента, когато затвори вратата. Стоеше в мрачен коридор,

осветен слабо от електрическата крушка над входа, а в другия край имаше още една. И веднага ноздрите му доловиха неизбежната миризма на всички подобни заведения — на старост!

Плесенясалият въздух облъхна тялото му, обгърна го. Тишината нахлу в ушите му с внезапност, от която дъхът му почти секна. Заоглежда се, мъчейки се да се ориентира. После се осмели да направи една крачка, прекоси бързо голямото помещение и тръгна по широк коридор. Нито веднъж не погледна настрани. Възправящите се сенки на неописуеми неща му бяха достатъчни. Въображението му добавяше останалото. Неминуем бегъл поглед към засенчени саркофази и причудливо резбовани идоли — и по гърба му пробягаха силни студени тръпки, сърцето му се разтуптя.

По една тясна стълба свърна надясно. Най-последно беше пред стаята, определена за тазвечерната демонстрация. Постоя за момент, мъчейки се да си поеме дъх и да се успокои. После бутна вратата, тя се отвори и той влезе вътре.

Гола стая почти без мебелировка. Тук имаше още седем-осем души. Те го поздравиха тихо, привлякоха го в своя кръг. Всички стояха прави; в стаята нямаше столове. Две малки поставки за инструменти, главният предмет и толкоз.

В стаята имаше дълга ниска маса, на която лежеше двуметров вързоп от мътносиво платно като огромен пашкул. Северус се взря за момент в него и тогава позна, че е египетска мумия, извадена от ковчега. Очевидно чакаше да бъде разповита.

Значи за това го бяха поканили, помисли той и се разкаря, че бе поддържал такива близки отношения с египтолозите, придадени към този музей.

Озъртайки се, Северус огледа останалите присъстващи. С учудване позна сред тях високоуважаван лекар в една градска болница. Той явно щеше да бъде от дейните участници в това, което щеше да стане, защото носеше бяла работна дреха.

Бентлинг, египтологът, вдигна ръка за тишина.

— Повечето от вас знаят какво ще стане тази нощ, затова само ще ви го опиша в общи черти за ваше удобство и за сведение на един-двама, които не знаят нищо. — Той кимна на Северус и се усмихна. — Този предмет, както всички сте предположили, е египетска мумия. Но, надявам се, по-различна от всички други мумии, изследвани досега.

Според старателния ни превод на йероглифите върху саркофага, откъдето е извадено тялото, това представлява опит на жреците от IV династия да пратят един от тях жив в отвъдния свят. Уникалното, с което се занимаваме тази вечер, е че този жрец не е умрял, нито пък тялото му е било осакатено по някакъв начин. Вместо това, според надписа, той е бил хранен и къпан в някакви субстанции, които спират за неограничено време дейността на клетките на тялото му; после са го приспали, приготвили са го за сън, много подобен на смърт и все пак не истинска смърт. Можел да остане в това състояние с години и да бъде събуден пак като жив човек. Накратко казано, служейки си със съвременна терминология, тези хора от т.нар. древни времена твърдят, че са открили тайната на летаргията. Дали са успели или не, ние ще трябва да решим.

Северус усети тръпки, когато тези думи проникнаха в съзнанието му. Миналото действително бе стигнало до настоящето. Тази нощ той щеше да бъде свидетел на края на един експеримент, започнат преди хиляди години. Може би самият той щеше да говори на един жител от тази далечна епоха или да чуе самия този жител да говори. Египет, погребан през тези стотици векове, Египет, остарял невероятно — и все пак един човек от тази загубена във времето империя лежеше тук, точно в тази стая, в североамериканския град Бостън.

— 3700 години преди Христа — чу някой да отговаря на нечут въпрос.

Северус вдигна очи от предмета на масата и погледът му се спря на прозореца и на онова, което се виждаше през него. Някои от облаците се бяха разпръснали и светеха студени, ярки звезди. Далечни блещукащи точки светлина, които сигурно са блестели над древен Египет със същата студенина. Същата светлина, която в този момент минаваше през роговиците му, може би води началото си от времето, когато това нещо на масата се е готвело да се гмурне в Живот-в-Смъртта.

В стаята нахлу далечен, глух звън на църковна камбана.

— Горещ главатар, приятелю. — Една ръка потупа Северус по рамото, когато негов познат се приближи. — Не е толкова лошо, колкото изглежда. Та този човек ще бъде жив и здрав като всеки от нас, преди да изтече нощта. Сякаш е нов емигрант.

Бентлинг и един асистент точно в този момент бяха заети с разповиването на мумията. Дълги ивици старо, разпадащо се платно се развиваха грижливо от фигурата на масата. Прах на смъртта и на вековете изпълваше сега въздуха. Чуха се кашлици; отвориха вратата към тъмния коридор да влезе чист въздух.

Всички ахнаха, когато най-сетне бинтовете паднаха. Сега тялото лежеше напълно голо. Бързо, безшумно намотките бяха събрани и напъхани в едно кошче и всички се струпаха да наблюдават египтянина.

Общо взето, той беше запазен отлично. Кожата не беше кафеникава, не бе се втвърдила. Ръцете и краката още можеха да се движат, изобщо не бяха вкочанявали от смъртта. Бентлинг изглеждаше много доволен.

Северус с ужас забеляза сивкаво-сини петна по части от лицето и тялото; позна ги, без да пита — те бяха някаква плесен.

Доктор Цвайг, лекарят, се наведе и грижливо остърга гъбовидните израстъци. Те оставиха противни червеникави вдлъбнати петна по тялото, от които на Северус му се повдигна. Искеше да изхвъркне от стаята, от сградата, на чистия нощен въздух. Ала обаянието на това ужасно нещо приковаваше като хипноза погледа му върху страшния предмет пред него.

— Готови сме — каза тихо доктор Цвайг.

Започнаха да промиват тялото с остро миришеш антисептик, за да махнат всякакви следи, останали от използваните консервиращи средства.

— Удивително колко е запазен — промълви лекарят. — Удивително!

Сега най-после бе открит пътят за работата по съживяването. Донесоха големи електрически възглавнички, които поставиха по цялото тяло, лицето и краката. Пуснаха по тях ток; повърхността на тялото бавно придоби нормална топлина.

После отвориха артерии и вени, скачиха ги с тръбички, свързани с един апарат под масата. Северус разбра, че в тялото се напompва изкуствена кръв, за да затопли вътрешните органи и да възстанови кръвообращението.

След малко доктор Цвайг обяви, че е готов да започне последната работа за вдъхване на живот в сега гъвкавия и изпълнен с жизненост

труп. Тялото изглеждаше вече като тяло на жив човек, руменина обагреше кожата и бузите му. Студена пот обля Северус.

— През вените и артериите отново тече кръв — прошепна египтологът. — Време е да изключим механичното сърце и да се опитаме да съживим неговото.

Вкараха в гърдите игла, впръснаха в спящото от хиляди години сърце някаква субстанция. Адреналин, предположи Северус.

Върху устата и ноздрите на бившата мумия поставиха мях, с който вкарваха въздух в белите дробове на равни интервали. За известно време не се случи нищо. Северус започна горещо да се моли да няма резултат. Въздухът беше зареден с напрежение, научните усилия бяха примесени с ужас. Единственият звук в помещението беше съскането на меха.

— Погледнете!

Някой извика тази дума, наелектризирайки всички в „стаята на възкресението“. Една трепереща ръка посочи гърдите на „нещото“ върху масата. Сега имаше известно въздействие: гърдите се повдигаха и свиваха по-енергично. Докторът се пресегна тихомълком, махна маската от лицето и спря помпите.

А гърдите на египтянина продължаваха да се движат. Нагоре-надолу, в собствен ужасяващ ритъм. Сега ушите им доловиха особен звук, треперлив, тих, хрипкав звук, сякаш спящ човек вдишваше и изпущаше въздух.

— Той диша. — Докторът се пресегна и сложи пръст на китката. — Сърцето бие.

— Отново живее!

Очите се втренчиха в това, което бе направено. Тук, на масата, лежеше човек със светлокафява кожа, остри семитски черти, очевидно в начална средна възраст. Лежеше като спокойно заспал.

— Кой ще го събуди? — прошепна Северус, превъзмогвайки туптенето на сърцето си.

— Той скоро ще се събуди — бе отговорът. — Ще стане и ще ходи, като че ли нищо не се е случило...

Северус поклати глава недоверчиво. Значи...

Египтянинът се раздвижи. Ръката му потрепери леко; очите се отвориха рязко.

Американците стояха слисани, очите им бяха втренчени в очите на древния човек. Спогледаха се мълчаливо, потресени.

Египтянинът седна бавно, някак с мъка. Лицето му помръдваше леко; тялото му се движеше бавно, на пресекулки.

Очите на древния блуждаеха около насъбралите се, после се втренчиха право в лицето на Северус. За миг двамата се спогледаха. После египтянинът внезапно набръчка лицето си, вдигна ръка и отвори уста да заговори.

Северус побягна от стаята в страшен ужас, следван отблизо от останалите. Зад тях кънтеше ужасяващ прегракнал рев, прекъсван от гъргорене, което едва чуваха. Цялата компания до един се блъскаше като ужасени животни, всеки се мъчеше пръв да се измъкне от този музей, да излезе през вратите в тъмните улици и да изчезне.

Защото има части от човешкото тяло, които, тъй като никога не са били живи, не могат да бъдат запазени в летаргично състояние. Това са костите, зъбите — здрави в смъртта, ала неспособни да противостоят на разрухата на хилядолетията.

И когато египтянинът бе раздвижил тялото си и отворил устата си да заговори, лицето му се бе разпаднало, като проядено от термити дърво, парчета от крехки, разбити от времето кости бяха пробили плътта. Цялото тяло се затресе и се разпадна на безформена маса от клокочеща плът и кръв, от която стърчаха безброй нацърбени късове тъмносиви разядени кости.

Публикувано в списание „Антени“, брой 133/1993 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.